

**ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ПЕРВЕРЗНА
КРЪСТОСЛОВИЦА**

chitanka.info

Служителят от КАТ — сержант Ралчев не можеше категорично да каже, дали този контролен пост, по негова си преценка — го кефи. От една страна — спокоен, от друга — губи-време. Не, че липсваше движение, напротив — беше под вишката, на края на града и всичката върволица от там се извърволяваше.

Насам и натам имаше по километър видимост. Стръскащата предупредителна хоризонтална и вертикална маркировка за шейсетте километра лимит и колегиалните святкания на водачите на мъпъсътата, караха трафикът да пълзи скромно и невинно като ученичка, с

отнесена физиономия, тактуваща си бавен блус с лакет, положен небрежно на прозореца. Само след триста метра, далеко преди отменящия знак, лавината хукваше като държана на въже и отвързана, да гони Михаля; да ги питаш за кои гробища бързат. Така, че работа, в смисъл на актове, за който и да е служител на КАТ, не конкретно за сержант Ралчев, не се очертаваше.

Сянката беше поръчкова, радарът кокетничеше на едно краче на капака на служебната кола; спасението беше в кръстословицата, притисната дискретно под планшета.

Сега пък злобарите ще рекат — айде, бе! Пътен полицай и кръстословица — абсурд! Има! Лично съм виждал — вместо с палката, да си потупват ръкавицата със свита на масур кръстословица или с разперена такава — дори да си веят против мухи и горещници. Някои дори се опитват и да ги решават, както в случая със сержант Ралчев, който в момента дори ползваше жокер — звънеше на Приятел, да го пита знае ли отвесно-десет букви, как се казва на перверзен човек с болезнено влечение към възрастни секспартньори. Приятелят беше страхотно вещ по тия въпроси и го зарина с полезна информация. А и думичката „геронтофил“, отвесно-десет букви, пасна съвсем точно. Айде, да ги нямаме такива!

От тия му крайно полезни мисли го изведе чуруликането на радара; без малко да го изпусне — навярно ще да е самозабравила се мутра в мощен джип Чероки, преодоляваща на слалом пълзящата изнервена колона. Ще види той — на сержант Ралчев такива не му минават. С красиви, плавни ритуални движения, заимствани от художествената гимнастика с бухалки, мъпъсъто с евентуалната мутра, бе отбито и миряса под вишката.

Уви! С ревматично скърцане, на стопирането се отзова трофейно-музейно джипче, крѝпка до крѝпка, сякаш нарочно камуфлажно боядисвано, дето се вика — прѝскано с метлата. Водачът на возилото — невероятен образ: едно дяденце с пилешки гърди и лопатки — сякаш наболи крилца отзад, в похабен потник, зографисан с ремонтни мазни петна, пропѝлзели по носа и челото му; навсякъде пѝхнати и подпѝхнати гаечни ключове, гедорета — разни чешити инструменти, гарнитури, маркучи, жици и забѝрскващи конци.

За набитото катаджийско око картинката бе от ясна по-ясна — изпробване по правата магистрала, след безподобен ремонт, с цел —

съживяване на мъртвец. Позната работа. Санкция — грехота е, няма да има; още повече — инвалидния знак и алуминиевите патерици — пенсийката ясно каква е... И този присмехулен поглед, досущ като на родния му дядо, зевзекът на родата. Първо ще му помърмори досадно и превантивно, колкото да си оправдае поста, службата и стопирането; дано да стане интересна приказка, едно разнообразие, все пак. Отдаде чест:

— Сержант Ралчев! Вие пък за къде сте хукнали; по-тарикат от другите ли ще се пишете, а сте в нарушение при лимит шейсет... сега ще се наказваме ли или напротив — изрече в скоропоговорка любимите си миролюбиви фрази.

Нарушителят театрално се сниши в престорена уплаха, огледа наляво и надясно под рошави вежди, преглътна и конспиративно прошепна:

— Младежо, вие телевизия не гледате ли...

— Сержант Ралчев! — натърти. — За Вас не съм Ви Младежо! А Вие сте Нарушител! Така е записано в Наказателния акт който ще Ви съставя.

— Да, де! Да! Телевизия не гледате ли, питам.

— Каквото трябва да гледам... по устав... гледам, разбира се.

— А тази физиономия да Ви е позната, случайно!!! — дядето взе да опъва шия и да се кокори, сякаш се оглежда в огледалото при бръснене — не беше се бръснал отдавна. И двамата едва се въздържаха да не се захият.

— Не ми е позната и защо да ми е позната! Какво се мъчите да ми внушите.

— Ами щото я показват през час; обявен съм за национално издирване и ако ме идентифицирате, трябва, дължен сте, да ми щракнете белезниците веднага, а не да водим безполезни разговори за дребни нарушения, като лимитчета и тути-кванти, шейсет 'нам кво... Щото съм опасен!

— Какво по-точно ви е опасното...

— Аз мла... Сержант...

— Сержант Ралчев!

— Да... съм педофил-рецедевист, издирван... под дърво и камък... и на други обществени места.

— А, такааа! Нещо друго да си самопризнаете... да сте сгазили някого...

— Нее... даа... ето — това невинно дете, е обект на моите гадни, педофилски, мръсни и разюздани, покварени... — дядето посочи с рамене и глава към задната седалка. Подпъхнатата мека възглавница, между струпаните кутии и кашон се размърда и се оказа, че е всъщност топчесто същество от женски пол, на видима възраст колкото водача на мъпъсъто, срамежливо прикриващо с шепа чейне със златно зъбче и два липсващи такива — горе, ляво — четвърти, пети. Картинката се допълваше от бузи, натрити надве-натри с руж и карминени устни, готови да цъфнат като попреминал гюл, под напора на сдържан смях. Ръцете стискаха конвулсивно, сякаш да не избягат, едновременно алуминиевата патерица, носна кърпа, същата кръстословица и причудлива химикалка с пискюлче.

— И това — с педофилството, от колко време е?

Дядето впери поглед в тавана, замърда беззвучно устни, гръцмулт му подскачаше в ритъма на броенето... пръстите заотмятаха...

— Има-няма около петдесет и две години; постоянен сексуален тормоз от моя страна, разюздан секс; само това бедно дете си знае какво съм му сторил, а е и кръгло сираче отгоре на всичко. Че и го покварих дотолкова, та ми отговаря със същото — и тя стана педофилка! Нали, миличко, си ми долна педофилка. Щото и аз съм и едно детенце, прелъстявано и поругавано денонощно и снощи цяла вечер. Също така съм и кръгло сираче. Това е гу'син Сержант; щраквайте белезниците, че да си гледаме работата, а и бензинът ми беше до тука.

Уж кръстословицата беше затисната под планшета, на капака на дежурната кола, до кокетното краче на радара — как се озова навита на масур и тупкаща по ръкавицата на сержант Ралчев, тепърва ще се изяснява. Засега разпореди:

— Ако вие сте педофили, то аз съм геронтофил! — блясна с новите си познания сержантът. — Усещам как започвам да ви харесвам и заобичвам! Хайде, движение! Да ви няма! Да не стане по-лошо, да ме вкарате в беля!

— Аууу! — изписка запъханата мека възглавница от женски пол — Отвесно-десет букви — геронтофил! Пасва точно в

кръстословицата! Божеее, какви полицаи се навъдиха — всичко знаят! Обръщай, миличък, доста работа ни чака! — и прати въздушна целувка, която добре, че сержант Ралчев не видя — на него такива не му минаваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.